

tisch standaardstuk geplukt: het overlijden van de ouders dwingt de kinderen een uiteenzetting met het verleden af, trauma's en onverwerkte conflicten komen bovendien, het psychodrama kan beginnen. Maar Dood Paard drijft deze gegevens op de reeds ingeslagen weg door tot op het punt waar deze aan zichzelf ten gronde gaan. Het is allemaal tē: vader tiranniseerde zijn vrouw en kinderen, misbruikte beide dochters – één van hen vluchtte door te dissociëren, de ander door zichzelf voor te liegen een 'levenskunstenaar' te zijn -, drukte de ontluikende homoseksualiteit van zijn ene zoon de kop in terwijl zijn andere zoon er een oedipale relatie op nahield met zijn vrouw,... en als toemaatje beginnen beide broers – de ene is verslaafd, de ander een mislukt schrijver – elkaar gepassioneerd te zoenen ('Ik hou van je / Ik ook van jou / Ik wil een kind van je / Ik ook van jou'). In de extreme verdichting van de conflicten en de intensivering van hun dramatische effecten wordt het realiteitsgehalte van binnenuit opgebroken. Juist door de pijnpunten ervan met alle geweld te bevestigen, komt

de wereld even op losse schroeven te staan.

Alluderend op Jean Baudrillard zou je haast kunnen stellen dat *Wie...* het simulacrum dat het leven is, een ijlkooft waarin schijn en werkelijkheid samenvallen, als simulacrum reënceneert. De logica van de als verwarrend ervaren werkelijkheid wordt op het podium verdubbeld en teruggekaatst. De verwarring geldt in de eerste plaats de toeschouwer die door de aan en uit floepende belichting boven de zaal in het podiumgebeuren ingesloten wordt. Verschillende representatieniveaus worden dooreengehaspeld. Het is onduidelijk waar het ene conflict begint en het andere eindigt. Het woord viel al eerder: delirium. Maar dan wel een delirium dat een positief en vooral energiek gevoel achterlaat.

Die aanstekelijke vitaliteit is het rechtstreekse gevolg van de stoutmoedige weigering van de personages nog langer naar een eerste morele zekerheid, een gemeenzame oorsprong te delven in het antwoord op de vraag 'Wie zijn wij?'. Op dat moment houden ze op te denken in termen van een manco en ontstaat

een tomeloze *outflow* van eigendynamiek. De situering 'in het midden' slaat dan evengoed op de tijdspanne waarin de voorstelling zich afspeelt, met name tussen de dood en de begraving van de ouders. Dat tussenmoment, wanneer alles al gebeurd is en tot het einde doorgedacht, draagt in zich tevens de mogelijkheid dat nog niets is gebeurd en een nieuw begin kan gemaakt worden. Ergens in die nacht speelt zich een scène af waarin de vijf elkaar eens niet in de haren vliegen. We horen hen in een vrolijke samenzang: 'Wij zijn wie wij zijn / En dat zijn wij / Want waren wij iets anders / Dan waren wij niet dat / Wat wij zijn dat zijn wij / Wij zijn wie wij waren / En waren wie wij zijn / Dat zal zo blijven / Want wie wij zijn / Die zijn wij en dat is fijn / Geef het maar een naam / Dat is waar wij voor gaan / Wij willen een bestaan / Dus geef het maar een naam.'

LES BALLETS C. DE LA B. vzw

ZOEKT VOOR DE NIEUWE PRODUKTIE VAN KOEN AUGUSTIJNEN

dansers (m/v)

INLICHTINGEN: VANAF 15 MAART 1997.

TEL. +032 (0)9 221 75 01

TIJDENS DE KANTOORUREN.